

PETR BORKOVEC

MALÉ
LODĚ

BAOBAB

KRABI

Rybáři z moře zdvihají síť,
ve které vůbec nic není.
Do hejna krabů na kameni
jako když střelí.

Je po setmění. Vlny balí
pláž do černého igelitu —
i se škeblemi, s trávou, s kraby.
Lampa lodi slábne v dáli.

Voda ze skal vypadává
a v záblescích pěny se zdá,
že spíš pláž vlnu za vlnou
do černých igelitů vkládá.

MORŠKÁ VOLAVKA

Je udělaná z šedého dřeva.
Když letí kousek nad vlnami,
asi i skřípe, ale to skřípání
přehluší syčení vln.

Vrže jak branka do zahrady,
jak velká loutka nebo jako skříň
v pokoji se zavřenými okenicemi
v domě, kde nikdo nebydlí.

Nic ale neslyšíš,
to vrzání jenom vidíš —
když mává křídly nad mořem,
celá z hladkého dřeva.

PRODAVAČ KOKOSŮ

Po pláži vlny syčí
jako rozpálený olej.
„*Cocco fresco, cocco bello,*“
křičí prodavači.

Rozbité kokosy —
bílé střepy, střepy bílé.
„*Cocco fresco, cocco bello,*
kupte si je, kupte si je!“

Nikdo si nekoupil nic.
Slunečníky, slunečníky!
Prodavač kokosů usnul
mezi tamaryšky.

MALÉ LODĚ

Malé lodě, malé lodě,
bílý trojúhelníky.
Malé lodě, malé lodě,
plachty, vítr — tak díky!

Jedeme dneska od moře domů:
balím si mušli, hromadu škeblí,
klepeto kraba, které mi máma
nechce vzít, protože smrdí.

Moře je plné barevných lodí,
hádám se o kraba s mámou.
Na moři stojí lodě
jakoby nic — na shledanou!

